EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/05/2015 a les 11:19

Una estona de cel...

Sabeu què...?

Ens han regalat una torreta plena de margarides de pètals blancs, una torreta plena de m'estima o no m'estima, m'estima o no m'estima, una bassa de grocs i blancs, d'estones de mirar i admirar, de moments de parlar al buit (per això diuen que va bé que parlem a les plantes), curtes caminades de peus junts i equilibristes per traginar aigua de la cuina al balcó (regadora plena) i del balcó a la cuina (regadora buida i ploranera de gotes petites que sobreïxen, picant amb elegància damunt la rajola blanca). Ens han regalat un trosset de vida, un instant de somriures còmplices, una mica mica més de felicitat continguda, un gràcies des del fons del pit, una sorpresa embolicada amb fils d'or i tiges verdes que ha trencat la nostra rutina, per fer-la més bonica.

I, sabeu què...?

Conscients de la importància de mimar-nos. Ens hem regalat una estona de cel. Uns minuts de sentir els dits arrugats i l'aigua caient-nos a l'esquena. El preu sense moneda de canvi que ens porta l'instant previ a mullar-nos els llavis amb el te acabat de fer. Una hora curta d'aspirar i inspirar el silenci i sentir els ocells (sense pretensió de sonar excessivament bucòlics) que, una "experta entesa" ens ha aclarit que són "pardalets". Ens hem regalat el color del vi i l'aroma de l'oli i el pa acabat de fer. L'escalfor que ens inunda els sentits. Els peus lleugers i els colors intensos que se'ns escolen dins l'ànima tranquil·la que (...) respira primavera. Hem tastat la pau del no fer res, el regust dolç de la xocolata, els llençols blancs i fins i les estones de conversa (bona conversa) quan el sol s'amaga. Les idees i els pensaments es fan més clars quan la llum és suau però intensa i el silenci ens embolcalla. Hem sabut somriure amb tot el cos, descobrir i redescobrir-nos i omplir-nos la ment d'imatges a vessar de "hashtags" sense exageracions que ens gronxen endavant i endarrere. Anant i venint. Hem estat prínceps i princeses en un conte, sense color de rosa, però sí amb els tons liles d'aquella planta arran de camí que no sabem ben bé com anomenar. Ens hem regalat una masia. Parets gruixudes de bona gent. Un espai per trencar i respirar. Una Garriga (...), o una masia (...) perduda, trobada... a Castelladral.

I, bé, en el nostre dia a dia... també volem pensar que regalem... (o ho intentem).

Somriures i bones intencions. Paraules per explicar-nos i comunicar allò que ens fa vibrar. Passió en allò que fem i il·lusió per allò que ha de venir. Hem regalat i regalarem, sempre que puguem, les ganes per fer i desfer, i fer-ho i desfer-ho sempre més i millor. Sent culs inquiets, feliços del que ens regala la vida (a vegades resilients amb el que ve i no podem escollir) i persistents i insistents a aconseguir atrapar els nostres somnis, sóm conscients que el retorn d'aquestes petites estones de cel no tenen preu. És qüestió de detectar-les i enganxar-les, al volt, fort amb la punta dels dits perquè, si més no, es resguardin en els nostres records. D'allò efímer a allò etern.

Hi ha regals que sense embolcall es desemboliquen, capa a capa, amb una suavitat extremadament delicada, no creieu?